

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Scoală-te și poșoră-te în casa

*olarului; acolo te voi face să auzi
cuvintele Mele!*

*Când m-am poșorât în casa olarului,
iață că el luera pe roată.*

*Vasul pe care-l făcea n-a izlătit,
- cum se întâmplă cu lutul în mâna
olarului. Atunci el a făcut un alt vas,
cum i-a plăcut lui să-l facă.*

Ieremia 18,2-4

5 **Vești bune și vești rele din
atelierul de ceramică**

Biserica și familia

Articolul (ianuarie, 1994) m-a determinat să aplic o idee mai veche. În comunitatea mea se află circa 30 de surori ai căror soți nu le împărtășese credința. Mesaje despre greutățile cu care ele se confruntă primeam adesea. Împreună cu soția, mă rugam pentru fiecare. Dar mai era ceva de făcut.

Pe 19 februarie a.e., am organizat prima întâlnire a acestui grup. Comunitatea a pregătit pentru fiecare dintre surorile în această situație un semn de prețuire, și un mesaj conținând textul din Isaia 43,4.

Timpul primei întâlniri a fost împărțit între părtășie, instruire (între altele, soția mea a vorbit despre precintămpinarea și rezolvarea creștină a conflictelor din asemenea familii, alături de un capitol specific din cartea „Căminul Adventist” de Ellen White), rugăciune și organizare/planificare. Pentru coordonare a fost ales un comitet de trei surori. Primul plan de acțiune se numește „O bucurie pentru soț, de ziua nașterii”. În esență planul prevede invitarea, la acea ocazie, a două-trei familii pentru încurajarea părtășiei, prieteniei și prieteniei.

Două săptămâni mai târziu, surorile s-au revăzut. Aproape toate mărturiseau o îmbunătățire sensibilă a vieții de cămin.

Urmează să organizăm în mod asemănător cele treizeci de surori singure sau văduve din comunitate.

Eugen Baciu,
lucrător biblic, Suceava

An nou, timp de meditație

O invitație, o invitație la a lua hotărâri (ianuarie, 1994). Articol blând, articol incisiv. Brad Thorp, care cunoaște bine biserica adventistă de la noi, pune câteva din acele întrebări care, deși deloc noi, cer din ce în ce mai acut răspunsurile noastre: care sunt prioritățile? Cât timp dăm pentru Biblie? Ce mâncăm? Ce ascultăm? Ce vedem? Ce obișnuite idei sunt cele care ne vor modela caracterul

— singura noastră avere reală și pașaportul pentru cer?

Amânate an de an, deși admise teoretic, ele pot intra, imediat ce sunt auzite sau citite, în conul de umbră al vieții noastre care, tragic, ar putea deveni Triumful Bermudelor picirii noastre veșnice. Să meditim și să amânăm? Nu, ci să luăm hotărârile cele bune!

Cred că o parte însemnată a Curierului ar trebui să ne someze mereu în această direcție, a evlaviei practice, a dobândirii unui caracter care, asemenea lui Isus, să ne recomande pentru cer. Acel cer care, iată, este cu un an mai aproape de noi. Și care se va instaura curând, în ciuda insensibilităților noastre amânări.

Beniamin Roșca,
director pentru educație,
Uniunea Română

Pe măsură ce sporește avuția materială și intelectuală a bisericii, avem nevoie de tot mai multă sinceritate și credință ca să recunoaștem sărăcia noastră spirituală. Când vom întrezări pe Isus ca „Cel mai frumos dintre oameni”, ne vom bucura că pentru viața spirituală nu există „scurtături” sau metode de „umplere rapidă”. „Căutați mai întâi Împărăția cerurilor” impune o regulă inflexibilă pentru organizarea timpului nostru. Cu regulile nu are rost să negociezi. Trebuie pur și simplu să te supui.

Corneliu Cristea,
student,
Instituția Teologică Adventist

Hristos, Neprihănirea noastră - singurul subiect

În editorialul din ianuarie se afirmă că, deși oamenii se schimbă, „revista rămâne”, deoarece Domnul dorește „să conducă mai departe poporul Său prin pagina tipărită”. În paragraful imediat următor, citați o splendidă afirmație a Spiritului Profetic, care spune că ambasadorii lui Hristos trebuie să cerceteze Scripturile și

să caute adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor.

Suntem în situația ciudată în care ori ambasadorii nu au cercetat Scriptura, ori în ea nu există nici un adevăr ascuns sub gunoii erorilor, ori revista tace în mod vinovat, lipsind poporul de „solia care va lumina tot pământul cu slava ei” (EGW, RH 22 nov.1892).

Dacă „un singur interes va predomina”, nu ar fi timpul ca și Curierul Adventist să fie „înghițit” de singurul subiect și interes: Hristos, Neprihănirea noastră?

Gili Cârstea,
Turnu Măgurele

Reporter sau Curier

Există multe moduri de a împărți revistele: rentabile sau păgubitoare, bine scrise sau diletante, frumos machetate sau fără simț artistic, tipărite pe hârtie de lux sau... de care este, etc., etc.

Pentru un creștin însă, revistele, ca și cărțile de altfel, se împart în două mari categorii: cele care sunt dulci în gură dar amare în pânțec, și celelalte: amare în gură, de neînghițit aproape, dar care apoi devin dulci în pânțec, dulcețată ce îți imbibă întreaga ființă, răzbătând în exterior sub forma unei miresme plăcute, de bun miros, spre slava lui Dumnezeu și spre mântuirea fiecăruia care crede...

Dacă Curierul adventist se va ține aproape de motto-ul pe care și l-a ales, nu e nici o îndoială că va fi o revistă de cel de-al doilea tip, chiar cu riscul de a mai pierde din cititori. Altfel, o revistă care constată tot felul de adevăruri prezente, dar îngroapă adevărul prezent sub mormanul realizărilor, o revistă care propune soluții peste soluții — care de care mai pedagogice, psihologice, teologice, (i)logice, etc. — dar care uită soluția divină — aurul, haina albă, alifia tămăduitoare — o astfel de revistă poate fi

(continuare în pagina 20)

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 4 Editorial
- 8 Scrisoare deschisă
căt're biserică
- 9 Dialog
- 10 Știri, informații,
anunțuri
- 12 Isus în imagini
- 19 Sănătatea ca mi-
siune

ARTICOLE

- 5 Vești bune și vești rele din
atelierul de ceramică
Alexandru Breja
- 14 CREDINȚĂ ȘI ȘTIINȚĂ
Poate știința să explice totul?
Benjamin Clausen
- 16 Tineretul adventist în socie-
tatea secularizată
*Comisia pentru tineret
a Conferinței Generale*
- 21 DOCUMENT
Grăsimile alimentare
*Comisia pentru nutriție
a Conferinței Generale*

14 Credință și știință

16 Statutul tinere-
tului în biserica
adventistă21 Consumul de gră-
simi - fără extreme

În numărul viitor

**Lucrarea Domnului Hristos —
între rod total și eșec sigur***Gabriel Golea*

SERIAL

Anul 1844*Dumitru Popa***Ellen White****principii de interpretare***Robert Olson*

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va cuprinde pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95, fax
323 00 40.

Căt're cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecierile articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.3

Misiunea distinctivă a mișcării advente - 1

Apostolul Pavel exprima scopul urmărit de Dumnezeu prin întemeierea bisericii creștine astfel: „Vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu” (Efeseni 4,13).

Pionierii mișcării advente au cunoscut această unitate pe care o aduce credința și cunoașterea Fiului lui Dumnezeu. Deși între ei au existat adesea dezacorduri - pe care uneori le exprimau cu considerabilă vigoare - credința lor în misiunea distinctivă a adventismului, iubirea lor față de Isus și responsabilitatea față de lume le-au asigurat unitatea.

Dar prin ce se justifică astăzi poziția noastră distinctă? De multe ori noi încercăm să ne definim prin ceea ce ne deosebește de ceilalți creștini. De exemplu, noi atragem atenția la păzirea Sabatului zilei a șaptea. Dar nu suntem singurii sabatarieni. Suntem distincți prin poziția noastră privind starea morților? Martorii lui Iehova așază virgulele în Luca 23,43 exact ca și noi. Să fie așteptarea revenirii Domnului semnul unicității noastre? Mulți alți creștini au aceeași speranță. Sau existența Darului profetic? Și alții pretind acest lucru. Sau doctrina Sanctuarului ceresc? Aici suntem destul de singuri. Pe aceasta să se bazeze convingerea privind unicitatea adventismului?

Eu cred că, dimpotrivă, esența adventismului se află în domeniul în care avem aceeași convingere cu toți prietenii creștini, și anume că mântuirea este prin credință, că totul depinde de o relație corectă cu Dumnezeu, prin Domnul Isus.

Atunci în ce fel ne mai deosebim de creștinii de oriunde ar fi ei? Pe ce teme putem încuraja pe alți creștini să devină adventiști?

Înainte de toate, trebuie să nu cedăm tentației de a subestima pe

prietenii creștini din alte biserici. Ellen White scria cu peste un secol în urmă: „În ciuda întinericului spiritual și a înstrăinării de Dumnezeu care există în bisericile care constituie Babilonul, majoritatea adevăraților urmași ai lui Hristos se găsesc încă în acele biserici”. (*Tragedia Veacurilor*, pag.357).

Probabil că această afirmație este valabilă și astăzi. Cu toate acestea, este un mare privilegiu să fii adventist de ziua a șaptea. Pentru că adventiștii pot și trebuie să aibă cea mai limpede înțelegere a esenței creștinismului.

În mod special, noi trebuie să avem o înțelegere clară a lui Dumnezeu, a naturii omului, a semnificației credinței și a obiectivelor creștinului până la revenirea Domnului. Doctrinile noastre distincte au tocmai rolul să dea vigoare și coerență credinței esențiale a creștinismului - mântuirea prin Isus.

Dar modul în care aceste doctrine sunt înțelese și trăite contează foarte mult. Pot să existe persoane care susțin doctrinele distincte, dar au o relație foarte proastă cu Dumnezeu. Ne aducem aminte că oamenii care L-au răstignit pe Isus au fost foarte grijulii ca El să fie îngropat înainte de Sabat. Felul în care ei au înțeles și trăit Sabatul nu i-a ajutat să aibă o relație de iubire și credință.

Dacă limităm doctrinele specifice la patru - Sabatul, Sanctuarul ceresc, natura omului și a doua venire - scopul lor este tocmai să dezvolte și să exprime această relație. Esența adventismului nu este acceptarea unui corp distinctiv de doctrine, ci o relație mântuitoare cu Dumnezeu, matură și luminoasă. Aceasta se manifestă în mod excepțional în adevărul despre Sabat, Sanctuar, natura omului și a doua venire.

În fiecare săptămână, venirea Sabatului ne spune că blândul Isus care a venit să ne mântuiască nu este altcineva decât Creatorul suprem al universului. Dumnezeu nu a trimis pe cineva dintre subalterni. Dumnezeu Însuși a venit, pentru că Hristos este Dumnezeu. Acesta este Cel în care ne punem toată nădejdea. De aceea avem încredere în puterea Lui de Creator, care ne poate vindeca și înnoi și exprimăm cu bucurie această convingere, păzind Sabatul zilei a șaptea.

Apoi, când studiem descrierea biblică a lucrării din Sanctuarul ceresc, vedem pe Cel în care ne-am pus încrederea prezentând cazul nostru în fața curții cerești. Vedem pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt uniți ca să ne apere împotriva „părășului fraților noștri”. Vedem pe Domnul Hristos explicând viitorilor noștri vecini și prieteni că există dovezi puternice să nu se teamă să ne primească pe noi, foștii rebeli. Această imagine ne mișcă inima, sporește iubirea și încrederea noastră și ne arată mai lămurit ce nebunie este să stăruiești în necredință și revoltă.

Continuând să studiem, descoperim învățătura biblică despre om. Vedem că nu poate fi vorba de suflete fără trup. Iar dacă trupul, mințile și sufletul constituie o unitate, omul trebuie să fie mântuit, vindecat și refăcut ca întreg. Cât de importantă este atunci sănătatea trupului și a minții - calea prin care Duhul Sfânt ne poate vorbi. Acesta este fundamentul soliei noastre privind sănătatea, iar practica vindecării capătă o semnificație spirituală majoră.

Iar când, ca adventiști, vorbim despre revenirea lui Isus, avem tabloul corect. Atenția este captivată nu de distrugerii și foc, ci de Cel iubit, cunoscut și așteptat.

În partea a doua: Cum putem menține viu spiritul misiunii distinctive?

ab

Vești bune și vești rele din atelierul de ceramică

Nu trebuie să fii un expert ca să îți dai seama că trăim într-o lume a dezintegrării, fragmentării și năruirii; dar trebuie să fii un om al credinței ca să vezi, dincolo de prăbușirea dramatică a chipului lumii, finalul plin de speranță. Acest laitmotiv al Scrierilor sfinte este tema de bază a parabolei din Ieremia 18.

Câteva elemente ale cadrului: locul desfășurării acțiunii — vechiul Orient Apropiat, suburbiile Cetății sfinte; personajele principale — artistul de ceramică fină, *yosher*, profetul care plânge, Ieremia; personajele secundare — președintele societății ebraice vechi, Ioiachim, și poporul său, națiunea cea mai favorizată; timpul — anii 609-605 î.Hr., vremea de ascensiune a temutei supraputeri, Imperiul neo-babilonian.

Este un timp de criză atât pentru Ieremia, cât și pentru poporul său. Un simț de iminentă tragedie a umbrat ultimii ani de independență ai națiunii celei mai favorizate. Teribila amenințare a Babilonului devine din ce în ce mai proeminentă pe fundalul neliniștii și învălășelii din lumea politică. Până la data aceasta (605/604 î.Hr.),

Alexandru Breja

oastea Babilonului a capturat și distrus cetăți importante în Câmpia Filisteană, răvășind zona și luând mulți prizonieri prefigurând parcă tragediile zilelor noastre: Bosnia-Herțegovina, Georgia, Abhazia, teritoriile arabe ocupate, Somalia, etc.

**Dumnezeu nu este
niciodată învins!
El este în stare să
transforme cele mai
umiltoare eșecuri
și dezamăgiri în cele
mai răsunătoare
biruințe.**

După pierderea independenței, ca vasală a Egiptului acum, țara zace sub un greu tribut, adunat pe cap de locuitor liber. În acest timp dramatic, Ioiachim — „domnișorul nepotrivit pentru domnie”, cum a mai fost

numit — își risipea fondurile pentru a clădi un palat mai strălucitor decât al înaintașilor, folosind muncă silnică, așa că profetul nu putea să mai tacă: „Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate...” (Ier.22,13.15.17). În scurt, situația internă este de parte de a fi bună.

În acest timp catastrofic, atât din punct de vedere politic, cât și social, oamenii și-au pierdut încrederea în ei înșiși și în credința lor națională și s-au întors spre superstiții. Concepția predominantă despre inviolabilitatea Sionului, a templului și a dinastiei davidice s-a transformat de mult într-o dogmă. Iarăși și iarăși, profetul trebuia să intre în dispute cu ei asupra acestui subiect: „Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului” (Ier.7,4). Sigur în încrederea lui, statul mărșăluia orbește spre dezastru.

În fața turnurii-surpriză pe care au luat-o evenimentele datorită avansării trupelor babiloniene, un singur cuvânt ar putea să descrie pe deplin starea de spirit a tuturor: consternare! Avea aceasta să însemne un ultimatum pentru președinte și popor?

Obiecțiunea că Cerul putea aduce distrugerea Ierusalimului și a templului trebuia întâmpinată cu o nouă strategie.

Anticipând tragedia ce urma — căci el avea darul, din nefericire, să vadă înainte cu o deosebită precizie — Ieremia își varsă tot zbulciul trăirii sale: launtrul meu fierbe, mi s-a stors inima în mine, mă doare ochiul de plâns pentru prăpădul fiicei poporului meu; căci mai marii au fost spânzurați, femeile și fecioarele au fost necinstite, bătrânilor nu li s-a dat nici o cinste, copiii zac sub poveri, cei ce pier de sabie sunt mai fericiți decât cei ce mor de foame, femeile cu toată mila lor își fierb copiii care le slujesc ca hrană în mijlocul prăpădului (Plâng.2,11; 4,10. 9; 3,48; 5,2-5. 9-16).

Lăsând în urmă ulițele Cetății sfinte, profetul coboară într-un cartier marginal, unde există materie primă din belșug, precum și izvoare de apă. Îl zărește din ușă, e acolo ca întotdeauna, lucrează nonstop; da, e maestrul, renumit pentru articolele lui de ceramică fără egal. Și totul e atât de simplu — o roată învârtită cu piciorul de un mecanism primitiv, iar mâinile lui măiestre, neobosite, modelează ceea ce se va numi, în final, ceramica fină.

Trăind parcă împreună cu el hotărârea, emoțiile, satisfacțiile și, de asemenea, eșecul năruirii, profetul este pur și simplu captivat. Iar Vocea se aude din nou: „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel?... Iată, cum este lutul în mâna olarului, așa sunteți voi în mâna Mea“ (Ier.18,6). În contextul tragediei care atârână asupra capetelor lor ca o sabie a lui

Damocles, imaginea aceasta capătă o semnificație cu totul nouă. Ce parabolă! Ea ar putea bine însuma și ilustra străduințele pline de har pentru a salva națiunea cea mai favorizată.

În această lumină s-ar putea explica existențele complicații ale cadrului politic și social, precum și dezastrul care avea să vină. Deși cuvintele mele ar putea să nu abată pe popor de la cursul sinucigaș pe care și l-a ales, aceasta este totuși singura alternativă. Din cauza păcătoșeniei lui iremediabile, poporul acesta va fi aruncat într-o formă cu totul ieșită din comun: exilul. Națiunea întregă este o ruină, ei, oamenii, sunt copleșiți pentru o judecată care nu mai poate întârzia. Dar Yahweh nu-i părăsește pentru veci, nu-i aruncă la gunoi, ci, după efectele curățitoare ale captivității, o rămășiță va deveni din nou un vas util în mâna Sa.

Există o strânsă legătură între vasele de ceramică și viețile noastre. Proveniența noastră ca și a vaselor maestrului de ceramică este lutul (Gen.3,19). La fel ca și vasele de lut, oamenii sunt creați cu un scop: nu doar estetic — făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu — ci mai cu seamă utilitar — vase pentru untdelemn — și cred că nu aveți nici o dificultate în a întui care este semnificația spirituală a acestui fapt. Al treilea element comun care ne caracterizează: fragilitatea! La fel ca ceramica spartă, când viețile noastre se distrug, nu se mai poate face nimic cu ele.

Există, de asemenea, o strânsă legătură între vremurile lui Ieremia și vremurile noastre: „capăt de linie“, „criza finală“,

criza tuturor crizelor — ne aflăm chiar în ea. Amenințarea Babilonului spiritual (Apocalipsa 14 și 18) devine din ce în ce mai proeminentă pe fondul dezordinii și incertitudinii din lumea politică și socială. Tensiunea sfârșitului planează asupra noastră la fel ca o sabie a lui Damocles. Asupra vremurilor de relativă libertate planează un simț de inevitabilă tragedie. Există prejudecăți favorite și în adventism: totul merge bine, nu ni se poate întâmpla nici un rău, etc. Însă Ieremia vrea să ne spună: ba da! — căci mai există și vărsarea din gura Lui (Apoc. 3,16). O dată ce verdictul judecării preadventive va fi rostit, numele multora nu va mai fi pomenit. — niciodată nu v-am cunoscut! (Mat.7,23). Acesta este cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla vreodată.

Și acum, vești bune și vești rele din atelierul de ceramică. Să începem cu cele bune:

- Destinele noastre sunt în mâinile lui Dumnezeu, căci „Iată că te-am săpat pe palmele Mele“.

- El face cel mai bun lucru posibil cu materialele plasate acolo; și pot să vă asigur că avem de-a face cu un Maestru, nu cu un amator.

- Ambele mâini ale Lui sunt la lucru — cu una modelând interiorul, iar cu cealaltă exteriorul. Aceasta denotă înnoire interioară, cât și exterioară — simbol al celor două aspecte ale neprihănirii: împărțită și respectiv atribuită. Din punct de vedere escatologic, după ce înnoirea interioară, spirituală, a avut loc în mod ireversibil, urmează doar atingerea desăvârșirii exte-

rioare, fizice, „când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în ...nemurire“.

● Maestrul Își folosește și piciorul la roată. La fel, Dumnezeu este implicat cu întreaga ființă în activitatea Sa, ceea ce este o aluzie excelentă la controlul Său suveran asupra împrejurărilor mereu schimbătoare ale vieții de toate zilele. Datorită grijii Sale, niciodată nu te va atinge ceva care să nu-L atingă mai întâi pe El sau să nu-I fie cunoscut.

● Chiar când modelul (designul) vieții noastre se strică, noi rămânem tot în mâinile Lui, căci El nu poate părăsi lucrarea mâinilor Sale („trestia frântă n-o va zdrobi, și mukul care mai arde încă nu-l va stingea“ — Is.42,3; „cum să te dau...Israele?“ — Osea 11,8). Îndelunga Sa răbdare cu învârtogăria inimii omeștii este uimitoare; niciodată nu o vom putea înțelege.

● Există un al doilea plan mai bun atunci când planul sau designul inițial se strică. Artistul de ceramică este specialist în a remodela vieți deformate, nereușite. Verbul ebraic *yashar* are semnificația de a modela, a crea. El recreează totul, nu doar ceruri noi și un pământ nou, ci și oameni noi. Aceasta constituie cea mai mare uimire pentru întreg universul.

● În plus, Dumnezeu nu este niciodată învins! El este în stare să transforme cele mai umilitoare eșecuri și dezamăgiri în cele mai răsunătoare biruințe.

Acestate au fost veștile bune. Urmează cele rele:

● Deși reprezintă o posibilitate extraordinară și foarte atrăgătoare, alternativa remodelării este o afacere inimagi-

nabil de costisitoare. Dacă doriți o idee despre aceasta, priviți la Calvar. În lumina prețului plătit, devine tot mai evident că nu merită să îți lași viața stricată, deformată. Nu rentează, căci cineva are de plătit nespun de scump.

● Chipul nostru de lut (Gen. 1,27; 2,7; Psalmii 8 și 139) spune atât povestea măreției noastre, cât și realitatea fragilității omului sub condițiile păcatului. Ca urmare, oricine v-ați crede, orice ați face în lumea aceasta, nu uitați, vă rog, că suntem din lut, „căci țărână ești și în țărână te vei întoarce“ (Gen.3,19). Pământ, pulbere, țărână, lut — nimic mai mult.

● Pe roata învârtitoare a evenimentelor mereu schimbătoare, niciodată nu vom mai fi acciași. Suntem supuși unui proces ireversibil de continuă schimbare. Viețile noastre sunt ori remodelate, ori distruse! Harul își are limitele lui — lucru exprimat cu claritate în Scripturi. Cuvintele „prea târziu, prea târziu“, pe cât sunt de groaznice, pe atât sunt de adevărate. Avem de-a face cu o realitate dureroasă: păcatul poate să distrugă chiar și cele mai prețioase vieți. V-ați gândit că tocmai dumneavoastră ați putea fi strivit? Iar când vasul de ceramică se sparge, nu se mai poate face nimic cu el. Aceasta înseamnă vârsarea din gura Lui (Apoc. 3,16).

Așadar, vești bune și vești rele. Gândiți-vă la veștile bune, dar mai ales la cele rele. De ce? Pentru că, probabil, ele vor face o impresie mai adâncă. Unicele alternative sunt doar două: materiale prețioase aruncate la gunoi sau vase de cinstite umplute cu untdelemn pentru vinde-

Alternativa remodelării este o afacere inimaginabil de costisitoare. Dacă doriți o idee despre aceasta, priviți la Calvar. În lumina prețului plătit, este evident că nu merită să îți lași viața stricată.

carea celor ce încă umblă în umbra dezintegrării, distrugerii și neființei. Adevărata înțelepciune constă în supunere necondiționată și fără compromis în mâinile Artistului de ceramică, acceptarea statutului de lut și acceptarea designului intenționat. Și acestea, atâta timp cât nu se sparge vasul de lut; adu-ți aminte de zilele cele rele, dar mai ales de Făcătorul tău (Ecl. 12,1. 6 — același *yosher* din Ieremia 18 și Geneza 2).

Când vasul de lut este gata, urmează doar focul probării, care transformă obiectul în ceramică. Nu trebuie să aveți nici o teamă dacă vasul este plin cu untdelemn și dacă poartă modelul divin — focul nu va face altceva decât să-i confere indestructibilitate, speranță anticipată legitim acum și realizată curând, când chipul sfărâmat al lumii prezente va face loc Împărăției care va umple întreg pământul.

Alexandru Breja predă la Institutul Teologic Adventist în cadrul catedrei de Vechiul Testament.

„Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” (Cântarea Cântărilor 6,10)

Biserica adventistă, asemenea oricărei instituții omenești, are în ea, laolaltă, toate nede-săvârșirile membrilor ei. Ea este, în ansamblu, „slabă și plină de greșeli”, reflectând starea spirituală laodiceană așa cum o caracterizează Martorul credincios.

Ea are însă și puterea Ace-luia care a găsit plăcerea să o onoreze de-a lungul anilor și să binecuvânteze unirea celor în a căror inimă iubitoare Dumnezeu a turnat Duhul Său.

Slăbiciunea și puterea, unite prin harul divin, pot împlini planul lui Dumnezeu pentru biserică în general și pentru fiecare membru în parte.

Vorbim despre biserică; pe ea o acuzăm, pe ea o laudăm, ei îi atribuim epetete. Dar cine este biserica? După o definiție, ea este alcătuită din totalitatea credincioșilor care recunosc același crez, urmăresc aceeași țintă, împlinesc aceeași misiune și recunosc aceeași autoritate eclesiastică.

Ce însemnează pentru mine a fi adventist de ziua a șaptea, astăzi, și de ce am ales să vin și să rămân în această biserică? Pot răspunde la aceste întrebări, indicând lucruri care nu dau esența adventismului cum ar fi: aspecte ale modului de viață, inclusiv vegetarianismul, simplitatea, toate standardele care-mi recomandă ce să fac și

Cine sunt eu?

ce să nu fac; zecimea și darurile, concepția biblică despre starea celor morți și chiar cele 27 puncte de doctrină ale bisericii.

Toate acestea sunt bune, dar ele nu definesc motivul esențial pentru apartenența la biserica adventistă. Eu sunt membru al acestei biserici, deoarece doresc să fiu o parte a mișcării chemate de Dumnezeu să vestească ultima Lui solie. Această mărturie include vestea cea bună că Isus vine în curând precum și lucrarea de pregătire a unui popor deosebit care să-L întâmpine.

Sunt o parte dintr-o mișcare, și nu doar dintr-o biserică. Ea este o mișcare care a fost înzestrată cu o viziune clară și cu o solie distinctă din partea lui Dumnezeu. Acest lucru l-au crezut primii adventiști, și mulți dintre noi socotim că acest lucru este valabil și azi. Dacă solia acesteia merită să fie transmisă și altora, atunci, de dragul ei, merită făcută orice schimbare și chiar moartea trebuie suportată.

Trebuie să admit că, uneori, acționăm mai degrabă ca o biserică decât ca o mișcare, în loc să fim niște promotori și niște „zguduitori”, așa cum au fost primii creștini și pionierii bisericii.

Din păcate, unii dintre noi au pierdut din vedere viziunea, scopul original al acestei mișcări și definiția soliei ei. Să

fim atenți la prioritatea de a egala Evanghelia cu răspunsul nostru la

Evanghelia. Evanghelia este solia minunată a lui Isus Hristos ca Domn și Mântuitor - fără păcat, răstignit, înmormântat, înviat și care revine. Standardele bisericii, modul de închinare, vegetarianismul, lupta pentru dreptate, hrănirea celor fără adăpost și îmbrăcarea celor goi, nu sunt Evanghelic, ci răspunsul nostru la apelul ei.

Deci, eu și dumneavoastră suntem o parte a acelei mișcări de la încheierea vremii, chemate de Dumnezeu să vestească Evanghelia lui Isus Hristos tuturor oamenilor. Dar oare dovedesc eu că toate aceste afirmații sunt adevărate și pentru mine? Trăiesc și acționez eu mândat de această viziune atotcuprinzătoare? Sunt eu conștient că biserica-mișcare căreia îi aparțin are de îndeplinit o misiune unică, categorică și finală? Concep eu misiunea ei ca fiind misiunea mea și răspunderea ei, răspunderea mea, viitorul ei, biruința ei, biruința mea, iar răsplata ei ca fiind și răsplata mea?

Conducerea bisericii a așezat înaintea noastră a tuturor marea Misiune globală. Ideea ne încântă, grandoarea ei ne înalță; dar realizarea ei depinde de tine și de mine, ca să acționăm local, în cercul nostru de eficiență și activitate, „între-ai mei și-ntre vecini”.

Se întâmplă ceva la nivelul acțiunii, la firul icrbii? Este și
(continuare pe coperta IV)

3D

dialog direct deschis

Noii convertiți pleacă sau rămân în biserică din cauza noastră?

Retorul roman Fabius Quintilianus a spus: *Non multa, sed multum* (lat. Nu multe, ci mult). El era de părere că în școală, ca și în viață, nu numărul rezultatelor este ceea ce interesează, ci importanța și valoarea lor.

Domnul Hristos, în Luca 8,1-8, în pilda cu semănătorul, arată semănarea a patru semințe, pe patru categorii de terenuri, dar numai una aduce rod. Totuși rodul este însuțit.

În Luca 18,18-24, El îi propovăduiește unui tânăr Evanghelia, dar atacă și punctul fierbinte (v.22): „Îți mai lipsește un lucru. ...

Tânărul s-a întristat și a plecat“. Nu se mai scrie nimic de el. Și Domnul Hristos S-a întristat.

Cine este vinovat de plecarea lui? Oare Domnul n-a știut să pună problema în așa fel încât să-l câștige? Sau iubirea de bani, care „este rădăcina tuturor problemelor“, l-a făcut să plece?!

Ioan Lascăr, Iași

Există situații în care cineva de curând botezat este exclus și cei mai mulți membri ai comunității nici nu-l cunosc. Comitetul comunității a discutat cu el, i s-a făcut o vizită și ni se spune: „Nu mai este nimic de făcut cu el“. Ridic mâna și-mi spun: poate că persoana care l-a adus la

biserică nu s-a ocupat îndea-juns de el. Eu, ca simplu membru, nu am nici o responsabilitate. Dar nu este nimic mai fals. Eu nu mi-am făcut datoria față de acest nou convertit. Iar dacă nu am făcut măcar efortul să-l cunosc, cum îmi pot permite să votez pentru excludere?

Absența lui Isus din inima mea și a membrilor bisericii este bariera de care se lovesc

Întrebarea pentru numărul din mai a fost propusă de Cezar Luchian, din București:

Cum să progresăm în trăirea principiilor Reformei sănătății?

cei care vor să intre în biserică și tot aceasta este rampa de lansare pentru plecarea noilor convertiți.

Întrebarea: Locuiește Isus Hristos în inima mea nu trebuie să ni se pară niciodată demodată.

Vili Costescu, Turnu Măgurele

Sunt persoane care vin în biserică sub convingerea că numai așa pot scăpa de o viață dezordonată, plină de vicii și de neliniște. Odată intrați în biserică, ei trebuie să descopere adevărata viață creștină. Cred că este hotărâtor modul în care îi primim și ne purtăm cu ei.

Gili Roșca, Oinacu, Giurgiu

Pastorul și conducerea comunității ar trebui să organizeze pe cei mai buni creștini să viziteze vreme de trei luni pe noii botezați. Cu ocazia vizitei să-i învețe principiile noastre și să-i prevină cu privire la eforturile pe care unele mișcări asemenea Martorilor lui Iehova le vor face pentru a-i deruta. După trei luni ar trebui să fie încadrați în alte familii.

Costică Balotă, Berna, Elveția

Noii convertiți pleacă din biserică, datorită nepăsării noastre și a formalismului rece pe care îl găsim în comunitățile noastre, diferit de celelalte biserici doar prin doctrină, așa cum formalismul și ceremonia-lul iudeilor era diferit de ceremoniile închinării păgânilor. Doctrina îi deosebea, dar lipsea esența și misiunea.

Cât privește pe cei ce rămân, ei sunt tot rezultatul nepăsării noastre. Dacă ne-am ocupa ceva mai mult de ei (ex. încheie nasturele la gât! nu sta picior peste picior!... și lista ar putea continua), atunci și aceștia ar pleca.

Și toate acestea numai pentru că oameni neconsacrați, care nu au contribuit cu nimic la câștigarea lor, pretind a avea tot dreptul de a-i forma pentru „cer“, așa cum înțeleg ei „cerul“.

Fraților, vă rog fierbinte, faceți ceva pentru biserică aceasta, care nu este a adventiștilor, ci a lui Hristos. Misiunea ei este tocmai câștigarea de suflete și nicidecum introducerea acestora în șabloane fără bază scripturistică.

Nica Țenghel, Corabia, Olt

Anul profeției

Anul profeției, ne spune Lucian Cristescu, coordonatorul activității de Evanghelizare în Uniunea Română, își propusese să depășească proiectele evanghelice din anii trecuți, prin implicarea mai multor frați și surori, ba chiar și prieteni de adevăr în undă misiunii globale. Rezultatele activității „om cu om” încă nu se văd. Vremea acestora va fi luna iunie. Deocamdată, iată câteva rapoarte ale unor evanghelizări publice, la această oră încheiate:

În lunile octombrie-noiembrie ale anului trecut, fratele Louis Torres (S.U.A.) a susținut, în Brașov, o campanie lungă, cu două prezentări în fiecare seară (în limbile română și maghiară). Participarea medie pe seară a fost în jur de 1000 de persoane neadventiste, dintre care 53 au fost botezate în bazinele olimpice la sfârșitul campaniei, alte zeci de suflete continuând pregătirea prin seminarii de Daniel și „Biblia spune”.

Paralel, misionarul laic Jack Paffley (S.U.A.)

a efectuat o serie evanghelică lungă în Codlea. Barierele de prejudecăți, mai puternice ca în Brașov, au fost totuși străpunse și opt persoane au fost botezate, alte treizeci înscriindu-se în seminarii publice.

Acțiuni promițătoare de evanghelizare sunt în curs în Acățari și Cristești, jud. Mureș, susținute de pastorul Imre Petrik (S.U.A.).

Cu toate că nu poate raporta rezultate de mari proporții, campania de district misionar, ținută în orașul minier - fără prezență adventistă - Cavnic (între Sighet și Baia Mare), ne bucură în-deosebi. Frații din districtele Rozavlea și Baia Mare, împreună cu evanghelistul Gabriel Blotor a trebuit să meargă zilnic cale de 100 km peste munți, până la Cavnic. Interesul a fost remarcabil, cu o medie de participare de 200 de persoane din care 30 s-au decis pentru Hristos iar alți interesați continuă întâlnirile săptămânale în jurul seminariilor biblice. Este un succes în premieră

pentru evanghelizarea la mare distanță de comunitate.

„În trei luni - o comunitate!” Acesta e raportul unei alte acțiuni a districtului misionar Vălenii de Munte, în comuna Măgurele. Acționând doar prin seminarii biblice de cămin, pentru care au strâns, prin sondaje de opinie, un număr de 50 de persoane interesate, echipele de misionari voluntari din districtele pastorale Vălenii de Munte, Vălcănești, Slănic și Nucșoara conduc spre marea decizie pe viitorii membri ai noii comunități inaugurate la 13 martie a.c. Impresia cursanților? „Au venit la mine niște îngeri...”

O altă acțiune impresionantă este „asaltul de la Motru”. Procedând contrar metodelor clasice de pregătire temeinică a tereului, în Sabatul din 29 ianuarie, 200 de misionari voluntari, cu trei pastori, veniți din șase districte pastorale și însoțiți de două fanfare, au surprins pe cei 27.000 de locuitori din blocurile orașului minier Motru (fără prezență adventistă). În ziua următoare, debutează campania publică de 18 seri, condusă de lucrătorul biblic Nicolae Buică, în prezența a peste 700 de

persoane. Minutele medicale și minutele de familie, urmate de conferința biblică pe diapozitive, împreună cu vizitarea tuturor celor interesați, au condus la formarea primei clase de botez de 60 de persoane ce vor primi botezul la începutul lui aprilie. Sabat de Sabat, se strâng 130 de prieteni statornici. Totul a decurs atât de captivant, încât 7 tineri, veniți din Pitești și Caracal doar pentru acțiunea din prima zi, n-au mai vrut să plece acasă și-au rămas în Motru până la sfârșit. Ce vor face însă, pentru că nu au biserică?

Evanghelistul laic Nicolae Butoi a provocat o trezire neobișnuită spiritului bănățean, prin campania publică de 27 de seri, în orașul Ineu, jud. Arad. 700 de participați (adventiști și neadventiști) au fost prezenți în holul și auditoriul de 300 de locuri. „Este pentru prima dată când bariera dintre adventiști și ceilalți neoprotestanți se ridică. Suntem chemați să predicăm în alte biserici, ceea ce este fără precedent” - spune pastorul districtului, Ionel Soponariu.

Alte acțiuni evanghelice sunt în curs. Dar despre ele, în numărul viitor.

Institutul Teologic.

Doi dintre pastorii care au beneficiat de burse de studiu din partea Diviziunii Euro-Africa s-au întors recent în țară, alăturându-se grupului celor care predau la Institutul Teologic. Alexandru Breja, care a studiat la Colegiul Adventist Newbold, în Marea Britanie, predă Istoria Vechiului Testament, Introducere în Vechiul Testament, Profețiile Vechiului Testament, Etica, Teologia Vechiului Testament, Arheologie, iar Gabriel Golea, licențiat al Institutului Adventist Collonges, Franța, predă cursul de Evangheliă, Introducere la Noul Testament, Principii de interpretare biblică, Lucrare biblică, Principii de închinare.

Doi frați își continuă studiile la Newbold și anume Valentin Dă-năiață și Cornel Rusu, iar din toamna anului 1994 li se vor alătura alți trei, pentru a fi asigurate cadrele didactice necesare dezvoltării Institutului Teologic Adventist.

În paralel, ne informează fratele Adalbert Orban, prorectorul Institutului, numeroase cursuri au fost susținute de profesori de la universități adventiste din Germania, Franța și Statele Unite: Richard

Lehmann (Escatologie, Epistolele pauline), Wilfried Warning (Teologia Vechiului Testament), Clyde Webster și Benjamin Clausen (Creaționism științific), Johannes Mager (Teologia Sabatului).

Anul acesta urmează să predea în continuare: Ronald Stradowski (Educație creștină), Roberto Badenas (Teologia legii), Ronald și Karen Flowers (Păstorirea familiei) și Herbert Kiesler (Teologia Noului Testament).

Între timp, alți douăzeci și patru de pastori și-au susținut examenul de licență, ridicând astfel nivelul pregătirii lor.

Departamentul pentru educație — resurse sporite.

Dezvoltarea rețelei adventiste de școli, necesitatea urgentă a creării unui sistem de educație religioasă pentru copiii bisericii și situațiile complicate create de învățământul religios în școlile de stat au dus la numirea unui director pentru educație în cadrul Uniunii, pastorul Benjamin Roșca. Anterior chemării de pastor, fr. Roșca a lucrat ca profesor. Din 1992 este coordonatorul evanghelizării în Conferința Transilvania de Nord care a acceptat cu strângere de inimă să-l pună la dispoziția Uniunii.

Vocea Speranței - București începe să transmită la 10 aprilie 1994. A treia stație locală (unde ultrascurte) a Vocei Speranței va transmite în București un program de două ore zilnic, și anume între orele 11 și 13, pe frecvența de 94,2 MHz.

Vocea Speranței emite din nou. Așa cum probabil s-a observat, pentru un timp Radio Mondial Adventist - Vocea Speranței a fost în situația să întrerupă emisiunile din Rusia.

Începând cu 27 martie, ne anunță fratele Daniel Nae, director de programe la Vocea Speranței, România, Radio Mondial Adventist emite zilnic după următorul program:

Limba română: ora 9-10 (49 m/5940 kHz)
ora 18-19 (41 m/7180 kHz)

Limba maghiară: ora 10-11 (49 m/6050 kHz)
ora 16-17 (49 m/5940 kHz)

„Conștiință și Libertate” - Seminar Internațional. Asociația pentru apărarea libertății religioase „Conștiință și Libertate”, în colaborare cu Institutul Român pentru Drepturile Omului și cu Academia internațională pentru libertatea religiei și credinței (SUA) organizează în zilele de 5-6 aprilie 1994 Seminarul internațional cu tema Libertatea religioasă în condițiile democrației, ne anunță fr. Viorel Dima, secretarul general al Asociației.

La lucrări vor participa specialiști în probleme de drepturi și libertăți religioase din Europa și SUA, reprezentanți ai organismelor puterii executive și legislative cu atribuții în domeniu, ai partide-

lor politice parlamentare, ai principalelor facultăți și institute de cercetări socio-umane și ai bisericilor și asociațiilor religioase.

Seminarul își propune să contribuie la realizarea unui climat de înțelegere și toleranță religioasă și să ofere sugestii pentru elaborarea legislației în domeniu.

Comunicările și intervențiile ce se vor realiza cu această ocazie vor fi publicate într-un număr special al revistei *Conștiință și Libertate*.

Persoanele care doresc să susțină financiar această manifestare ca sponsori sunt rugați să contacteze pe frații Nelu Dumitrescu, președintele Asociației sau Viorel Dima, secretarul general.

Să lăsăm inima să tânjească de dorința pe care o are pentru Dumnezeu, pentru viul Dumnezeu. Viața Domnului Hristos a arătat ce poate face omul, atunci când ajunge părtaș naturii divine. Tot ceea ce Domnul Hristos a primit de la Dumnezeu, putem primi și noi. Atunci, să cerem și vom primi. Cu credința stăruitoare a lui Iacob, cu insistența neșovăicnică a lui Ilie, să cerem pentru noi tot ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit.

Să lăsăm gândurile slăvite ale lui Dumnezeu să stăpânească mintea noastră. Să lăsăm ca viața noastră să fie legată prin legături trainice cu viața Domnului Hristos. Cel care a poruncit ca lumina să lumineze în întuneric, este binevoitor să strălucească în inima noastră, să facă să strălucească „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos“. 2 Corinteni 4,6. Duhul Sfânt va lua lucrurile lui Dumnezeu și ni le va arăta, făcându-le o putere vie în inima celui ce ascultă. Domnul Hristos ne va conduce la pragul veșniciei. Vom putea privi atunci slava de dincolo de perdea și să descoperim omenilor Atotputernicia Aceluia care trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi.

Parabolele Domnului Hristos, pag. 114

Ați privit în ultimul timp mai atent la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul nostru model și, ca să ajungem ca El, trebuie să avem o înțelegere clară despre El și Său.

Isus nu Și-a asigurat niciodată pacea prin compromis. Inima Lui era plină de iubire pentru întregul neam omenesc, dar niciodată n-a fost îngăduitor cu păcatul. El le era prea bun prieten ca să poată tăcea când ei mergeau pe o cale care le ruina viața - viață răscumpărată prin propriul Său sânge. El a lucrat ca omul să fie sincer față de sine însuși, sincer față de interesele cele mari și veșnice. Slujitorii lui Hristos sunt chemați la aceeași lucrare și trebuie să se ferească ca nu cumva, căutând să evite conflictul, să abandoneze adevărul. ... Și nimeni nu poate fi credincios față de principii fără să provoace împotrivire. ... Dar cei credincioși față de Dumnezeu n-au motiv să se teamă de puterea oamenilor, nici de vrăjmășia lui Satana. În Hristos viața lor veșnică este asigurată.

Hristos Lumina Lumii, pag. 320

ISUS în imagini

Domnul Hristos Și-a dăruit timpul, inima și energiile Sale ca să lucreze pentru binecuvântarea și dezvoltarea omenirii. Ziua întreagă era consacrată lucrului, iar nopți întregi erau petrecute în rugăciune, pentru ca să ajute pe cei ce aveau să vină la El pentru vindecare.

Gospel Workers, pag. 115.

Domnul Hristos a exemplificat în viața Sa propriile învățături divine. Râvna care Îl călăuzea nu L-a făcut niciodată să fie stăpânit de patimă. El era consecvent fără să fie încăpățânat, binevoitor fără să fie șovăitor, cald și înțelegător fără să fie stăpânit de sentimentalism. El era cât se poate de sociabil, totuși avea o demnitate și o discreție care nu încuraja la familiaritate nepotrivită. Faptul că era mereu cumpătat nu L-a împins la bigotism sau exagerări. El nu Se potrivea lumii, totuși nu rămânea nepăsător față de așteptările celui mai neînsemnat dintre oameni. El era conștient de nevoile tuturor.

Evangelism, pag. 636

Nu da ascultare sugestiilor vrăjmașului de a sta departe de Domnul Hristos, până când vei ajunge să te faci mai bun, până când vei fi destul de bun pentru a veni la Dumnezeu. Dacă vei aștepta până atunci, nu vei veni niciodată la El. Când Satana arată hainele tale murdare, repetă făgăduința Domnului Hristos: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Ioan 6,37. Spune-i vrăjmașului că sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. Roagă-te împreună cu David: „Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada”. Psalmul 51,7.

Parabolele Domnului Hristos, pag. 160

În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, făcea cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Prin continua comuniune El a primit viața de la Dumnezeu ca să poată da viața lumii. Experiența Lui trebuie să ajungă experiența noastră.

Hristos, Lumina lumii, pag. 328

ISUS în imagini

Erau împrejurări în care Domnul Hristos vorbea cu o autoritate care imprima cuvintele Sale cu o putere irezistibilă, cu un simțământ copleșitor al măreției Vorbitorului, iar ființele omenești parcă dispăreau în nimicnicie în comparație cu Cel care stătea în fața lor. Ei erau extrem de mișcați. Minte lor era convinsă că El transmitea porunci din cea mai strălucită slavă. Când El chema lumea să-L asculte, ei rămâneau captivați, abia mai respirând, iar ființa lor era luată în stăpânire de convingeri puternice. Fiecare cuvânt își găsea locul, iar ascultătorii credeau și primeau cuvintele față de care nu aveau nici o putere să se împotrivescă. Fiecare cuvânt pe care El îl rostea era pentru ascultătorii Săi ca viața lui Dumnezeu.

The Upward Look, pag. 236

Poate știința să explice totul?

A existat un timp caracterizat prin încredere idolatră în știință. Primele fisuri au apărut atunci când s-a admis că nu-i putem pretinde să rezolve dileme privind sensul vieții și chestiuni morale. Dar, fiind constrânsă să construiască pe baza datelor acumulate, știința este totdeauna în situația să completeze, nuanțeze sau chiar să infirme teorii considerate definitive.

Știința și tehnologia afectează aproape toate aspectele vieții.

Hrana noastră se produce cu ajutorul îngrășămintelor și pesticidelor, conține agenți de conservare și alți aditivi alimentari, iar noi o cumpărăm în ambalaje de plastic. Comunicarea este rapidă și eficientă mulțumită telefonului, radioului, televiziunii, fax-ului, curierului electronic și fotocopiatoarelor. Transporturile se fac cu ușurință. Computerele îndeplinesc o mare parte a activităților de contabilitate și de prelucrare de text. În momentele de răgaz găsim bucurie ascultând muzica preferată la magnetofon sau pe disc compact. Sănătatea noastră și speranța de viață s-au ameliorat remarcabil, datorită descoperirilor științifice, cum ar fi penicilina sau vaccinul antipolio. Și s-ar mai putea menționa obiecte atât de obișnuite ca pixul, deodorantele spray sau cupretorul cu microunde.

În fața unor astfel de rezultate, guvernele și companiile particulare sunt dispuse să investească milioane de dolari în noi cercetări științifice.

Un mare număr de studii a pus în valoare logica, frumusețea și continuitatea care domnesc în lumea naturală. Dorința de a descoperi secretele naturii pentru a le utiliza în scopuri umanitare per-

Benjamin Clausen

mite învingerea barierelor politice și creează o atmosferă de fraternitate între savanți. În aceste condiții, nu este de mirare că unii gândesc că știința este, fără îndoielă, răspunsul pentru toate problemele noastre. Dar, oricare ar fi aceste realizări, știința are și limite.

Creștinul crede că realitatea depășește observațiile științifice. Minunile descrise în Biblie, în mod deosebit întruparea și învierea lui Isus Hristos, centru al creștinismului, nu pot fi studiate după o metodă științifică. Aceste evenimente nu se mai petrec în zilele noastre; ele nu pot fi nici observate, nici repetate, nici modificate și, în consecință, nu pot fi obiectul observațiilor științifice.

Mai mult, dincolo de asemenea evenimente supranaturale, știința nu posedă un răspuns nici pentru întrebări de ordin moral și etic. Poate și mai important decât atât, știința, incapabilă de a domina moartea, nu poate să dea un sens vieții.

Chiar dacă am ignora toate aceste aspecte, va trebui să admitem că știința, fiind inductivă prin însăși natura sa, prezintă limitări intrinseci. Cea mai bună ilustrație în această privință ne este oferită de studiul istoric al

unui model științific. Să luăm un exemplu din fizică, lumina.

Unda luminoasă

Încă de la sfârșitul secolului al XVII-lea, fuseseră observate toate proprietățile elementare ale luminii. Ea se deplasează în linie dreaptă, cu o viteză regulată. Ea este reflectată, ca atunci când întâlnește o oglindă. Ea este refractată sau deviată când trece dintr-un mediu în altul, de exemplu din aer în apă sau în sticlă. Această proprietate explică formarea curcubeului și e exploatată de fabricanții de lentile optice și telescoape.

Lumina mai poate fi, de asemenea, difractată, când trece printr-un orificiu îngust. Lumina poate fi supusă unui fenomen de interferență, în același fel în care cercurile produse de două pietre aruncate în lac se vor încrucișa, continuându-și apoi drumul individual. Această proprietate a luminii explică aureolele de culoare din pete de ulei, bule de săpun și pene de păun; acest fenomen fizic a permis crearea hologramei.

Lumina poate fi și polarizată, adică forțată să vibreze pe un plan unic. Pe această proprietate se bazează ochelarii de soare polaroid, care reduc strălucirea luminii.

Toate aceste proprietăți au fost explicate în diverse epoci, fie

în termenii unor particule distincte, fie ca unde continue, asemănătoare undelor lichide. Către sfârșitul secolului al XVII-lea, Isaac Newton atribuia luminii o structură corpusculară, teorie care a dominat gândirea științifică a secolului al XVIII-lea. Christian Huygens, contemporan cu Newton, prefera să folosească conceptul de oscilații similare cu undele lichide sau sonore. Această abordare ondulatorie a fost preferată în secolul al XIX-lea și a fost singura teorie menținută la sfârșitul secolului.

Această ultimă concepție avea meritul de a explica cea mai mare parte a observațiilor făcute în fizică la vremea aceea. La sfârșitul sec. al XIX-lea, savanții se simțeau satisfăcuți în ceea ce privește înțelegerea lor despre lumină: ei gândeau că mai sunt doar puține lucruri de descoperit în plus în acest domeniu. Teoria ondulatorie, cu excepția câtorva detalii, părea într-un totuș satisfăcătoare.

O revoluție în teoria luminii

Totuși mai multe puncte rămăneau încă neexplicate. Tentativele de a lămuri aceste probleme au dus la două revoluții majore.

Relativitatea. Prima dificultate privea mediul în care se deplasează lumina. Undele lichide se propagă în apă, iar undele sonore în aer. Dar undele luminoase, plecând de la soare la pământ, traversează spațiul în care se pare că nu există un mediu determinat.

S-a emis ipoteza că substanța ambientă numită eter ținea locul mediului. S-au făcut o mulțime de experiențe cu scopul de a dovedi aceasta, dar în van. Tentativa asimilării undelor lichide la undele luminoase a dat naștere unei teorii aproximative, care aducea explicații satisfăcătoare pentru multe fenomene, dar nu putea spune nimic despre mediul de transmitere a luminii.

Către anul 1905, Albert Einstein a rezolvat problema propunând

pur și simplu că undele luminoase nu pot imita în întregime celelalte unde. În teoria relativității restrânse, el sugerează că undele luminoase se deplasează independent de mediu. Teoria relativității restrânse postulează că, la un obiect observat care se deplasează cu o viteză apropiată de aceea a luminii, masa obiectului pare să crească, lungimea să se scurteze și timpul să se încetinească. Această ipoteză a fost confirmată de experiențe științifice și, acum, ecuațiile relativității restrânse sunt folosite în general, pentru a descrie experimentele cu acceleratori de particule. Observațiile făcute la viteze „obișnuite” nu pot explica ceea ce se petrece la viteze apropiate de cea a luminii.

Mecanica cuantică. Cea de-a doua problemă era să se știe dacă lumina este într-adevăr o undă sau nu. Teoria corpusculară a lui Newton fusese abandonată de multă vreme pentru teoria ondulatorie, dar aceasta din urmă nu putea explica anumite observații, cum ar fi „catastrofa” ultravioletelor. Explicația acestei anomalii a fost dată în anul 1900 de Max Planck, care a definit lumina în termenii unor particule de energie. Teoria conform căreia lumina este o particulă sau un quantum de energie a făcut un pas înainte către elaborarea mecanicii cuantice, care propunea și ea ipoteze avansate asupra infinitului mic din lumea fizicii.

De exemplu, mecanica cuantică a emis ipoteza după care particule, cum ar fi electronii, ar trebui câteodată să fie tratate ca unde, ceea ce face localizarea lor practic imposibilă; această teorie sugera, de asemenea, că electronii unui atom nu pot să se miște decât în anumite orbite.

La mecanica cuantică se recurge actualmente pentru a explica sistemele chimice regulate de tensiune, microscopul elec-

tronic, laserul, tranzistorul, energia nucleară și radioactivitatea. Dar, în acest proces, ea a integrat anumite elemente ale teoriei corpusculare a lui Newton, vechi de două sute de ani. Astăzi, constatăm că lumina este considerată ca undă în anumite cazuri, iar ca ansamblu de particule în altele, și știm că o simplă înțelegere a undelor lichide nu poate fi extinsă asupra infinitului mic.

Analiza acestor revoluții

Chiar dacă se dorește ignorarea posibilității unei intervenții supranaturale în univers, aceste două revoluții atrag atenția asupra mai multor limitări serioase ale științei.

Chiar și în lumea naturală lipsesc date. Cu o sută de ani în urmă, nimeni nu văzuse corpuri deplasându-se cu o viteză apropiată de cea a luminii sau nimeni nu era conștient de existența unor mici particule în atom sau nucleu. Și, pentru că știința e inductivă, o teorie poate fi corectă (prin faptul că explică toate observațiile la un moment dat), fără ca prin aceasta să fie completă (adică este incapabilă de a lua în calcul observații viitoare sau chiar anumite evenimente trecute).

Lipsesc explicații satisfăcătoare și cu privire la date în general acceptate. Dacă se exclude ipoteza unui mediu al luminii, nu poate fi explicată lumina care vine de la soare. Teoria ondulatorie este incapabilă să explice catastrofa ultravioletelor.

Chiar în cazul explicațiilor logice, s-a recurs la aproximații simplificate (teorii). Teoria ondulatorie a luminii era numai o aproximație. Pe măsură ce știința descoperea condiții neobișnuite și extreme ca mari viteze, energii și infinitul mic, legi noi s-au impus. Inducția și raționamentul, plecând de la observarea evenimentelor obișnuite nu mai satisfac au.

(continuare pe coperta IV)

Tineretul adventist în societatea secularizată

Comisia Conferinței Generale privind problematica tineretului, convocată între 8 și 16 iulie 1993 la Newbold College, Anglia, și-a publicat raportul. După mai bine de 85 de ani de la inițiativa din 1907 a fratelui Daniells, Departamentul de Tineret al Conferinței Generale evaluează din nou situația tineretului din biserică în vederea stabilirii strategiei de urmat în viitor.

În paginile ce urmează publicăm prima parte a acestui raport.

Statutul tineretului în biserica adventă

Ce se poate spune despre tineri? Cât de numeros este tineretul bisericii pe plan mondial? Sunt tinerii din biserică credincioși? Ne putem aștepta ca ei să rămână fideli bisericii? La majoritatea acestor întrebări se poate răspunde pe baza informațiilor oferite în rapoartele subcomisiilor diviziunilor. Să studiem în primul rând această problemă sub aspect numeric.

Numărul membrilor tineri din biserică

Majoritatea rapoartelor vorbesc despre procentul de membri tineri din biserică, în această categorie intrând însă persoanele până la 30 de ani inclusiv. Aceste cifre variază, dar indicii arată că aproximativ 60 % din membrii bisericii mondiale sunt tineri sub 30 de ani. (Ar trebui menționat faptul că aceste cifre reprezintă

procentajul membrilor botezați. Dacă ar fi fost incluși aici și tinerii care frecventează biserica, dar nu sunt încă botezați, numărul tinerilor din biserică s-ar ridica la aproximativ 70 % din totalul membrilor). Din rapoartele a zece diviziuni reiese că, în opt dintre acestea, tinerii sunt majoritari, reprezentând circa 60-80 % din membrii botezați. Două dintre diviziuni au raportat însă un procent scăzut al membrilor tineri, doar 20-22 %. În acest caz, se ridică probleme privind viitorul bisericii în diviziunile respective.

Consacrare și credincioșie față de biserică

În majoritatea diviziunilor, consacarea tineretului pentru biserică este estimată la o cotă foarte ridicată. Conform rapoartelor, majoritatea tinerilor își de-

monstrează consacrarea prin frecventarea regulată a bisericii și prin implicarea lor în conducerea acesteia și în activitățile de tineret, inclusiv în evanghelizare. Într-o diviziune, 86 % din tineri frecventează în mod regulat biserica. În alta, 60-70 % din funcțiile de conducere ale Școlii de Sabat, precum și 50 % dintre instructorii sunt tineri. În alte câteva diviziuni, 91 % dintre adolescenții declară că doresc să fie membri activi când vor fi adulți. Patru diviziuni au evidențiat dragostea puternică a tinerilor pentru Dumnezeu. Printre indicii, sunt relevanți cei care se referă la implicarea tineretului în activitatea de evanghelizare și puternica dorință a acestuia de a-i ajuta pe săraci și victimele războiului.

Din păcate însă, acest aspect nu este general valabil. Unele diviziuni raportează o scădere a credincioșiei față de biserică în rândul adolescenților și un declin

progresiv după vârsta adolescenței. Două dintre diviziuni au indicat o implicare redusă sau medie a tineretului. Motivele sunt diferite, însă se pare că una din cauze ar putea fi aceea că mulți din tinerii acestor diviziuni nu au acces la sistemul de învățământ adventist. Problema identificării cu biserica, faptul că unii tineri privesc biserica sub aspectul unei organizații „străine” și cunosc foarte puțin despre pionierii adventismului sau despre moștenirea spirituală a propriei lor diviziuni, reprezintă o altă rațiune a scăderii interesului lor față de implicarea în lucrare.

Tineretul adventist și doctrina bisericii

La majoritatea tineretului adventist (75-87 %) se constată o scădere a acceptării doctrinelor fundamentale ale bisericii. Același declin este valabil și în privința consacrării lor. Ei declară totuși că doresc să înțeleagă mai bine adventismul. Tinerii se consideră pe ei înșiși ca fiind religioși și cred că au sau că doresc să aibă o relație profundă cu Hristos și că și-au și consacrat viețile lui Isus. Mulți dintre ei percep credința ca pe ceva foarte important și ar dori să știe cum ar putea să înțeleagă mai bine Biblia. Oricum, două din cele trei diviziuni care au folosit metoda *Valuegenesis* au raportat rezultate similare în privința siguranței mântuirii. Tineretul acestor diviziuni s-a caracterizat printr-o serie de lacune în înțelegerea sau credința în conceptul de iertare. Se pare că acești tineri sunt de părere că ei, prin puterile lor, trebuie să realizeze ceva pentru a putea fi acceptați de Dumnezeu, pentru a fi siguri că și-au câștigat intrarea în cer. Cu alte cuvinte, ei nu acceptă sau nu înțeleg dragostea și salvarea necondiționată, pe care Dumnezeu le oferă tuturor acelor care le primesc. Au fost și cazuri când tinerii au dorit să cunoască poziția bisericii,

Acolo unde căminul și familia au o influență pozitivă, foarte puțini tineri ajung la apostazie, iar un program pentru tineret la nivelul comunității pe care tinerii îl acceptă contribuie decisiv la consacrarea lor.

atât față de Spiritul Profetic, cât și față de judecata de cercetare și conceptul de adventism și biserică a rămășiței.

Implicarea în mărturie

Doar opt diviziuni au raportat cu privire la implicarea tineretului în activități de evanghelizare și de mărturie personală. (Este interesant de menționat faptul că aceste diviziuni au înregistrat rate ridicate în creșterea numărului membrilor bisericii.) Trei dintre ele au declarat că tinerii manifestă o dorință puternică de a se implica în evanghelizare, însă nu au întotdeauna ocazia să o facă. O singură diviziune a constatat participarea slabă a tineretului în activitățile care vizează mărturia personală.

Câteva spicuirii dintr-un raport par să exprime cel mai bine situația existentă. „Trei factori principali se corelează cu mărturia tinerilor. Aceștia sunt: spiritualitatea, modul în care tinerii percep biserica locală și reprezentarea tineretului în biserică. Bisericile în care tineretul este reprezentat într-un mod adecvat chiar în conducere pot spera la o mai bună mărturie din partea acestuia”.

Atitudini față de standardele bisericii

Studiile efectuate au evidențiat faptul că majoritatea tinerilor adventiști sunt de acord cu standardele bisericii privind obiceiurile nocive care comportă un anumit risc, cum ar fi: tutunul, alcoolul și drogurile. De asemenea, tineretul admite faptul că relațiile sexuale extraconjugale sunt inacceptabile.

Oricum, atunci când este vorba de probleme care nu sunt considerate a reprezenta o amenințare directă a vieții, ca de exemplu, bijuteriile, filmele, dansul, muzica sau băuturile cofeinizate, un procent mai mic de tineri este de acord cu standardele bisericii. În unele diviziuni, aceste standarde sunt considerate mai degrabă aspecte culturale decât religioase, fapt ce determină o atitudine mai puțin fermă față de acestea.

Comportament și standarde

Este important să se facă o comparație între ceea ce spun și ceea ce fac tinerii, pentru că, din păcate, comportamentul lor este în contradicție cu ceea ce susțin. Deși ei admit că poziția bisericii față de utilizarea alcoolului, tutunului, drogurilor și față de relațiile sexuale premaritale este corectă, totuși, rapoartele de tip *Valuegenesis* relevă faptul că un număr de tineri au probleme tocmai în acest sens.

Apostazia

Deși nimeni nu dorește să se ajungă la acest lucru, totuși datele arată în mod clar că o parte dintre tineri aleg să renunțe la adventism. Cifrele statistice comunicate de opt diviziuni evidențiază faptul că 20-40 % dintre tinerii adventiști părăsesc biserica. Spre exemplu, una dintre diviziuni a raportat că 50 % din tinerii cu o situație materială prosperă aleg să părăsească biserica. De asemenea, datele primite relevă faptul că tinerii din marile metropole sunt mai predispuși la apostazie decât cei

care trăiesc în zonele rurale și au un stil de viață specific rural. S-a constatat că acolo unde căminul și familia au o influență pozitivă, foarte puțini tineri ajung la apostazie, iar în cazul în care și comunitatea locală are un program de slujire a tineretului, program cu care chiar tinerii sunt de acord, cu atât mai mult va exista o puternică consacrare a acestora. Nu este valabil acest lucru în condițiile în care biserica nu are perfectat un program pentru tineret sau, chiar dacă îl are, nu este acceptat de acesta. În astfel de cazuri, tinerii au puține șanse de a trăi o adevărată consacrare creștină.

Patru dintre diviziuni au ajuns la concluzia că lipsa de implicare, materialismul și scepticismul religios ar fi unele din principalele cauze ale apostaziei. Indiferent de motive, cifrele indică un grad ridicat de apostazie, iar biserica nu are voie să dea dovadă de nepăsare față de tinerii aflați în această situație.

Tinerii și biserica locală

În cadrul acestui studiu, un rol important a fost acordat relației dintre tineri și biserica locală. S-au avut în vedere următoarele domenii: climatul existent în biserică față de tineri și problemele lor, relațiile tineri-adulți, ocaziile oferite conducătorilor de tineret, relațiile tineret-pastor, atitudinea tinerilor față de serviciile divine de rugăciune, ocaziile de părtășie oferite lor de către biserică, precum și modul în care ei percep suportul financiar și programul bisericii pentru susținerea activităților lor. Pentru ei și în special pentru aceia care nu frecventează instituții de învățământ adventiste, biserica locală reprezintă de fapt „biserica”, cu tot ceea ce implică ea, mai ales că ocaziile de a se angaja în activități religioase la alte niveluri au fost rare.

Ar trebui consemnat, de asemenea, faptul că aceste studii vizează mai ales modul în care tinerii percep comunitatea locală. Unii ar

putea obiecta că percepția nu reprezintă un criteriu valabil în acest caz. Totuși, pentru majoritatea dintre noi, „percepția înseamnă realitate”, după cum declara unul dintre cercetători, și ne afectează în mod cert. Să revedem unele dintre aceste percepții.

Marile speranțe ale tineretului

În general, tinerii au idealuri înalte și mari speranțe în ceea ce privește biserica. Pentru ei, biserica „este importantă” și „are dreptate”. Cu toate acestea, tinerii recunosc că biserica nu este perfectă. Ei spun că influențele negative din sânul ei includ conflicte interne, legalism, pierderea identității cu biserica mondială, lipsa modelelor pozitive, precum și diferenții „eroi” care rivalizează între ei. Unii tineri declară că biserica nu-i ajută să-și rezolve problemele personale, mai ales acelea referitoare la stilul de viață, valori și sexualitate.

Relația tineri-adulți trebuie îmbunătățită

Fiecare diviziune a raportat că s-au înregistrat probleme în această direcție. Tinerii consideră că membrii adulți au o poziție critică față de ei, îi ignoră, le acordă un credit foarte mic în ceea ce privește spiritualitatea și îi folosesc la „munca de jos”. Două diviziuni, alcătuite în majoritate din așa-numitele națiuni în curs de dezvoltare, au raportat că diferențele din ce în ce mai accentuate dintre nivelurile educaționale ale tinerilor și adulților conduc spre o stare de tensiune în biserică. O a treia diviziune raportează aceleași probleme, însă s-a apreciat că tinerii sunt din ce în ce mai puțin considerați a fi membri de categoria a doua, deși încă mai persistă o serie de divergențe între ei și adulți.

În biserică atmosfera este călduroasă, însă nu pentru tineri

Mulți dintre subiecții folosiți în acest studiu au arătat că atmosfera din bisericile lor este de căldură, prietenie, acceptare, bună primi-

re, susținere, însă toate aceste atribute nu sunt extinse neapărat și asupra tineretului. Este evident faptul că mulți dintre tineri își dau ei înșiși seama că sunt niște necunoscuți în biserică și aceasta nu pentru că biserica ar fi avut de rezolvat o serie de priorități, ci pentru că pur și simplu au fost ignorați. Ei cred că oamenii din biserica locală îi privesc de sus, nu au încredere în ei și, mai mult decât atât, că bisericii locale nu-i pasă de ei. Au existat și patru diviziuni care au raportat că unii tineri au perceput biserica locală ca fiind deschisă la nou sau dispusă să le asculte ideile. Poate că următoarea afirmație, extrasă dintr-unul din rapoarte, rezumă cel mai bine această situație:

„Deși este evident că mulți tineri consideră importante atmosfera de căldură din biserică și apartenența lor la aceasta, totuși datele rezultate în urma studiului, relevă faptul că majoritatea lor se simt a fi necunoscuți, neubiți, nedoriți și neacceptați”.

Tinerii doresc să se implice

Deși uneori tinerii se văd ignorați, ei încă mai doresc să participe la serviciile divine din bisericile cărora le aparțin. Doar o singură diviziune a raportat sporirea șanselor tinerilor de a se implica în conducerea bisericii, mai ales ca diaconi și prezbiteri. Cea mai mare parte a diviziunilor a raportat însă că tinerilor le sunt îndreptate rareori funcții de conducere sau care implică o responsabilitate și că au puține ocazii de a participa la luarea de decizii care să afecteze biserica locală. Trei diviziuni au declarat că tineretul pare să fie mulțumit, însă este interesat în a găsi mai multe ocazii de a se implica în viața bisericii.

*În luna aprilie, partea a doua:
În căutarea soluțiilor*

Mâna uscată

„Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Atunci a zis omului acela: 'Întinde-ți mâna!' El a întins-o și mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit cum să omoare pe Isus". Matei 12,10,14.

O provocare și o vindecare. O vindecare suficient de semnificativă ca să provoace ura de moarte a celor care cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu și puterea lui transformatoare.

Într-o sală de ședințe era o gălăgie mare. Toate mădulele se adunaseră ca să stabilească *cine este cel mai mare*. Închiiți-vă, cine a luat întâi cuvântul?...

Gura! „Eu sunt cea mai mare!” Dar nici n-a apucat „să-nchidă gura” că laringele a preluat tema: „Eu sunt cel mai mare! Dacă n-aș fi eu, care să fac să vibreze corzile vocale, Gura n-ar avea ce pronunța”. Ca arși, au sărit atunci Plămâni: „Noi suntem cei mai mari!

Dacă noi n-am trimite aerul în Laringe, corzile vocale n-ar putea vibra”. Și aveau dreptate. Dar cuvântul a fost luat apoi de Mușchii intercostali: „Noi suntem mai mari! Dacă noi n-am trage de cutia toracică, Plămâni nu ar avea aerul pe care-l expediază spre Laringe”.

Fără să mai ceară cuvântul, Arterele și Venele au sărit: „Ba noi suntem cele mai mari! Dacă noi n-am fi, Mușchii n-ar avea sângele care le transportă glucoza și oxigenul necesare pentru contracție”. „Parcă am auzit numele meu”, intervine atunci Sângele. „Dacă eu n-aș fi, ce-ar mai curge prin Artere și Vene? N-ați auzit

Dr. Constantin Dinu

până acum? Sângele este viața! Eu sunt cel mai mare!” „Ba n-ai dreptate”, protestează inima. „Cine ar împinge Sângele în vase dacă n-aș fi eu? Inima este cea mai mare!”

De aici încolo, cuvântul nu mai era luat de către un singur membru al acestui „parlament”, ci de către un „partid” întreg. Așa a fost cazul cu Aparatul digestiv care și-a scos în evidență meritele legate de calitatea lui de furnizor al materiilor prime pe care Sângele le transportă. Dar Grupul parlamentar pentru asanarea vieții fizice a sângelui, format din Ficatul, Rinichi, Splină, Timus și Ganglioni limfatici, a reușit să capteze atenția publică și să convingă de faptul că aceste organe au un rol foarte important. La microfon au venit atunci, grăbite, Glandele endocrine, o coaliție între mai multe partide care și-au propus stimularea dezvoltării și reglarea afacerilor interne ale corpului. Nici ele însă n-au reușit să obțină titlul pentru că Alianța capului, formată din Creier și Craniu, și-a scos în evidență rolul ei de conducător suprem. Se părea că aici se va sfârși discuția. Dar atunci s-a sculat cineva la care nimeni nu se aștepta. „Dacă n-aș fi eu, pe ce s-ar mai sprijini Capul?” strigă pe un ton ascuțit Gâtul. Dar imediat au intervenit cu același argument Toracele, Bazinul și Membrile inferioare, iar apoi Convenția pentru orientare și păstrarea legăturilor cu mediul înconjurător, formată din toate Organele de simț... Dar să părăsim sala de ședință. Vă

imaginați de ce? Discuția aceasta nu va avea sfârșit. Cunoașteți motivul? Toate, inclusiv cele „care par mai slabe, sunt de neapărată trebuință”. 1 Cor.12,22. Pavel folosește aceeași ilustrație în 1 Cor. 12,12-31. Deși cuvintele dialogului dintre mădule sunt altele, sensul este același și concluzia este clară: *nici un mădular, nici un organ, nici un aparat, nici un sistem nu este mai mare*. „Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup”. 1 Cor.12,20.

Acest pasaj reflectă o concepție modernă despre diversitatea și unitatea bisericii în general și a evanghelizării în special. Și în biserică există mai multe mădule, mai multe organe, aparate și sisteme. Fie că le numim departamente, asociații, comitete sau comisii, ele sunt formate din membri care trebuie să fie coordonați de un singur cap: „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare în parte, mădulele Lui”. 1 Cor.12,27. Care departament este cel mai mare? Școala de Sabat ar putea spune: „Eu sunt inima comunității”. Evanghelizarea ar putea răspunde: „Eu îi aduc pe oameni în comunitate”. Tineretul poate adăuga: „Cu noi ară evanghelizarea” și așa mai departe.

Care este însă locul și rolul lucrării misionare medicale în economia organismului dinamic al bisericii?

„Lucrarea Evangheliei...este trupul, lucrarea misionară medicală este brațul și Hristos este capul peste toate...” (*Medical Ministry*, pag. 237).

Dar care braț și de ce? „Mâna dreaptă este folosită pentru a des-

chide uşile prin care va intra corpul. Acesta este rolul pe care trebuie să-l joace lucrarea misionară medicală. Ea trebuie să pregătească într-o mare măsură calca pentru primirea adevărului pentru timpul acesta. Un trup fără mâini este nefolositor. Atunci când dăm onoare trupului, trebuie să acordăm onoare şi mâinilor care ajută şi care sunt atât de importante, încât, fără ele, trupul nu poate să facă nimic. De aceea, trupul care tratează cu indiferenţă mâna dreaptă, refuzând ajutorul ei, nu este în stare să realizeze nimic..." (Medical Ministry, pag. 238).

„În câmpurile misionare noi, nici o lucrare nu are atât de mult succes ca lucrarea misionară medicală... Ea este lucrarea de pionierat a Evangheliei... Există o mare nevoie de această lucrare. Facă Domnul ca importanţa lucrării misionare medicale să fie înţeleasă şi să se intre imediat în câmpuri misionare noi. Atunci lucrarea de predicare va fi după planul Domnului, cei bolnavi vor fi vindecaţi, iar sârmana omenire suferindă va fi binecuvântată. Începeţi să faceţi lucrare misionară medicală cu mijloacele pe care le aveţi la dispoziţie. Veţi descoperi că astfel se va deschide calea ca să ţineţi studiul biblice..." (Medical Ministry, pag. 239).

„Atunci când există o colaborare şi cu celelalte laturi ale efortului de evanghelizare, lucrarea misionară medicală este unul dintre cele mai eficiente instrumente prin care este pregătit terenul pentru semănarea seminţelor adevărului şi tot ea este şi unealta prin care se culege recolta. Lucrarea misionară medicală este mâna ajutoare a lucrării Evangheliei..."

„Noi cerem acum celor care vor fi aleşi ca preşedinţi ai conferinţelor noastre să realizeze nişte începuturi bune în locurile în care încă nu s-a făcut nimic. Recunoaşteţi lucrarea misionară medicală ca fiind mâna ajutoare a lui Dumnezeu.

Ca agent special ales de El, lucrării misionare medicale trebuie să i se acorde spaţiu şi încurajare". (Medical Ministry, pag. 240).

„Ea este mijlocul rânduit de Dumnezeu spre a găsi intrarea către inima oamenilor". (Medical Ministry, pag. 241).

Dacă această lucrare misionară medicală este mâna dreaptă care trebuie să deschidă uşa pentru ca trupul (Evanghelia) să poată intra în întregime, încercaţi să vă imaginaţi o situaţie.

Să presupunem că vă aflaţi în casă, iar un străin se pregăteşte să intre în apartamentul dumneavoastră. Deşi uşa este închisă, el se hotărăşte să nu folosească mâinile pentru a ajunge înăuntru. Ce soluţii are? Să deschidă uşa cu picioarul, cu capul sau, luându-şi avânt, cu umărul. Cum aţi primi pe cineva care ar da buzna astfel în casa dumneavoastră?...

Sau închipuiţi-vă că, dreptaci fiind, aveţi mâna dreaptă în ghips şi nu puteţi face nimic cu ea. Cum vă vine la îmbrăcare? Dar la masă? Ce să mai vorbim de scris?... Unele lucruri sunt imposibile de făcut, iar celelalte ies „stângace”.

Am ajuns o vreme în care nu ne putem permite să facem nici o stângăcie în lucrarea de răspândire a adevăratului spirit al Evangheliei.

Şi apropo de mână. Ştiţi cumva care era mâna uscată? Dacă citim pasajul paralel din Luca 6,6-11, vom avea o surpriză. Versetul 6 menţionează: „Acolo era un om care avea mâna dreaptă uscată”. Deşi întâmplarea este relatată şi de Matei şi Marcu, dintre cei trei, numai Luca, medicul, observă acest detaliu anatomic (deşi termenul „observă” este impropriu pentru că el n-a fost de faţă).

Măntreb dacă medicii şi asistenţii noştri de astăzi au observat care este mâna uscată, dacă pastorii noştri au observat că o mână este uscată şi dacă ceilalţi membri au observat că „este ceva... 'uscat’

în...” (Nu vă gândiţi la Danemarca. Este prea departe!...)

Este timpul ca la nivel individual şi de grup să ne revizuim concepţia şi atitudinea faţă de lucrarea misionară medicală. Ecuaţia este simplă: *nestudiată + neînţeleasă + dispreţuită + nefinanţată = inactivă, paralizată, atrofiată, „uscată”.*

În practica medicală, pentru vindecarea unui membru paralizat, mişcarea, exerciţiile fizice, joacă un rol hotărâtor în recuperare. Soluţia biblică, şi în cazul nostru, este aceeaşi: „Întinde-ţi mâna!” Mişcarea, efortul persistent, dureros uneori, făcut cu credinţă, are un rol hotărâtor. Vindecarea nu este statică, ci dinamică, progresivă: „Începeţi să faceţi... cu mijloacele pe care le aveţi” (Medical Ministry, pag. 239) „...Întinde-ţi mâna!”...

Unii vor fi deranjaţi, poate vor ieşi şi afară, ca în vechime. Dar noi nu vedem decât *cap, trup, mână!*...

Ca să slujească omenirea suferindă, ca să Te slujească pe Tine, vindecă Tu, Doamne, cât mai urgent, „*mâna uscată!*”

SCRISORI

(urmăre din pag. 2)

bine scrisă, mult citită, dar nu va fi niciodată un *curier*, adică cineva care aleargă din loc în loc, ducând veşti - bune pentru unii, ne bune pentru alţii, „fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie pentru cei ce sunt pe calea pierzării...” (1 Corinteni 1,18).

Desigur, rămân memorabile, oriunde s-ar afla risipite în revistă, citatele din Ellen White. Desigur, rămâne Isus - în imagini, deocamdată...

Cezar Luchian,
redactor, Semnele Timpului

Comisia pentru nutriție a Conferinței Generale este alcătuită din douăzeci de specialiști, acoperind o zonă vastă a medicinei și sănătății publice. Comisia a publicat mai multe declarații de poziție care, fiind votate la diferitele niveluri ale bisericii, reflectă poziția oficială adventistă de ziua a șaptea.

Documentul privind grăsimile în alimentație prezintă o poziție echilibrată, care să prevină atât folosirea lor excesivă, cu rezultate tot mai bine cunoscute, cât și reținerea nesănătoasă de la un consum necesar și benefic. Principiile expuse trebuie aplicate în mod rațional, având în vedere particularitățile personale, cât și varietatea deprinderilor alimentare din diferite zone ale țării noastre.

În numărul următor: Dieta poate reduce riscul de cancer.

Declarație de poziție privind grăsimile alimentare

Avem nevoie de grăsimi în dieta noastră?

La început, Adam și Eva au avut de ales dintr-o mare varietate de fructe, cereale, nuci, semințe, legume și zarzavaturi (Geneza 1,9; 3,18). Dieta lor nu conținea nici un fel de grăsime animală. Singura sursă de grăsimi era cea vegetală. Atunci când Dumnezeu a permis consumul de carne în alimentația omului, grăsimea animală, ca și sângele, au fost excluse sub poruncă explicită (Geneza 9,3,4; Levitic 3,17; 7,22-27; Fapte 15,28,29). În schimb, mana oferită de Dumnezeu „avea gustul unci turte făcute cu untdelemn” (Numeri 11,8). Dumnezeu a binecuvântat rodul pământului, inclusiv untdelemnul, și a promis o „țară bună”, în care poporul Său nu va duce lipsă de nimic (Deuteronom 7,12-15; 8,7-10; 11,13-15; 14,22,23). După mulți ani, atunci când a fost o foamete, iar profetul Ilie și văduva ospitalieră din Sarepta, împreună cu fiul ei, nu mai aveau ce mânca, Dumnezeu le-a oferit făină și un ulcior de ulei, care nu s-a golit până când nu a început din nou să plouă (1 Regi 17,16).

Astăzi, grăsimea este încă necesară în dietă pentru a furniza acizii grași esențiali, pentru a facilita absorbția vitaminelor liposolubile și pentru a asigura gustul și senzația de sațietate a alimentelor, pe care le consumăm. Grăsimea este o sursă de energie concentrată și este importantă pentru acele persoane care au o dietă vegetariană bogată în fibre vegetale, ca și pentru cei care au nevoie de un aport caloric sporit.

De ce avem nevoie de grăsimi în dieta noastră?

Acizii grași esențiali se găsesc în principal în surse de origine vegetală. Ei trebuie să facă parte din alimentație, pentru că organismul nostru nu-i poate sintetiza. Acești acizi grași sunt transformați în substanțe care sunt foarte importante pentru reglarea proceselor fiziologice, inclusiv cel al creșterii și activității celulare normale, ca și pentru funcționarea optimă a sistemului nervos. Substanțele în componența cărora intră acizii grași esențiali sunt, de asemenea, importante pentru menținerea echilibrului hormonal, pentru răspunsul imunitar și rezistența față de boală, pentru scăderea tensiunii arteriale, pentru diminuarea procesului de aglutinare (lipire) a hematiilor, cât și pentru scăderea colesterolului seric.

Este necesară reglarea aportului de grăsimi în dietă?

Pentru o dietă optimă, este necesar să evităm cele două extreme: fie prea multe, fie prea puține grăsimi în dietă. Dieta occidentală tipică are prea multe grăsimi și contribuie la producerea majorității problemelor de sănătate: holile coronariene, cancerul, accidentele vasculare cerebrale, diabetul, hipertensiunea arterială și obezitatea. Pe de altă parte, dacă dieta este prea săracă în grăsimi, se pot produce deficiente calorice, uscarea tegumentelor, scăderea rezistenței față de boală, menstruații neregulate sau chiar lipsa lor, diminuarea masei musculare, precum și întârzieri în creșterea copiilor.

Există mulți adventiști care, de asemenea, mănâncă prea multe grăsimi. Cei care folosesc o alimentație carnată, ouă sau produse derivate din lapte, cu conținut bogat în grăsimi, consumă un anumit fel de grăsimi care sunt calitativ inferioare față de grăsimile vegetale, întrucât cele de origine animală sunt mai bogate în acizi grași saturați și conțin, de asemenea, colesterol.

Este necesarul de grăsimi alimentare același pentru toate persoanele?

Având în vedere cunoștințele acumulate până în prezent în acest domeniu, raportul șefului Biroului de sănătate publică al guvernului S.U.A., Comitetul pentru alimente și nutriție al Academiei Naționale de Științe (S.U.A.), Asociația cardiologilor americani, Institutul național al cancerului (S.U.A.), Comisia interdisciplinară pentru studiul bolilor de inimă (S.U.A.), Asociația medicală americană, Programul național de educație privitor la colesterol (S.U.A.) și Fundația americană pentru sănătate recomandă un aport de grăsimi sub 30 % din totalul calorilor zilnice. Pe de altă parte, cercetările științifice demonstrează faptul că o dietă foarte săracă în grăsimi nu asigură o nutriție adecvată. De aceea, Comisia pentru nutriție a Conferinței Generale recomandă un aport de grăsimi care să asigure 20-30 % din totalul calorilor.

Ar fi de menționat faptul că, pentru copiii foarte mici, este necesară o dietă bine aleasă, cu un conținut mai mare de grăsimi, în comparație cu necesarul pentru adulți. Aceasta este deosebit de important mai ales pentru copiii vegetarieni. Copiii până la vârsta de 1 an, 1 an și jumătate au nevoie de un aport mai mare de calorii provenite din grăsimi, pentru a asigura o creștere și o dezvoltare optime. Laptele de mamă rămâne alimentul cel mai potrivit pentru

sugari. Laptele degresat complet sau parțial este nepotrivit pentru primii doi ani de viață ai copilului.

Principiile dietetice adoptate de Comisia pentru nutriție a Conferinței Generale asigură o dietă vegetariană echilibrată care, după toate cunoștințele acumulate până în prezent, este cea mai bună în ceea ce privește promovarea sănătății și prevenirea bolilor.

Care sunt principiile călăuzitoare ale Comisiei pentru nutriție în ceea ce privește consumul de grăsimi?

Pentru a realiza un aport de grăsimi de 20-30 % din totalul calorilor, Comisia pentru nutriție a Con-

ferinței Generale sugerează următoarele principii călăuzitoare:

1. Folosiți din belșug fructe, cereale integrale, zarzavaturi și leguminoase (în special mazăre și fasole uscată). Consumul abundent din aceste alimente este cheia unei alimentații dietetice corecte și contribuie la scăderea aportului de grăsimi, asigurând, în același timp, vitaminele și elementele minerale esențiale, ca și cantitatea de fibre necesară.

2. Începeți să urmați o dietă vegetariană fără carne, excluzând chiar și carnea de pasăre și peștele. Studiul stării sănătății adventiste, finanțat de Institutul național pentru sănătate (S.U.A.), arată că această dietă reduce riscul pentru infarctul de miocard mai mult decât oricare altă dietă promovată pentru prevenirea bolilor coronariene. O dietă vegetariană poate, de asemenea, să reducă riscul pentru cancer, întrucât ea are un conținut mai bogat în caroteni (precursori ai vitaminei A), care se găsesc în zarzavaturile cu frunze verzi (varză, broccoli, conopidă, salată verde, spanac, etc.) și în legumele de culoare galben-roșcată (morcovi, roșii, etc.). Această dietă vegetariană are un rol preventiv față de apariția cancerului și pentru faptul că ea conține mai multă vitamina C, fibre vegetale, precum și alte substanțe protectoare.

3. Învățați să gătiți fără ouă și mai ales fără gălbenușuri. Cea mai mare sursă de colesterol din dieta americană este gălbenușul de ou. Mai multe studii demonstrează faptul că persoanele care consumă ouă în mod regulat au o mortalitate mai mare nu numai la bolile coronariene, ci și la alte categorii de boli.

4. Atunci când folosiți produse derivate din lapte, alegeți articolele care au un conținut scăzut în grăsimi. Folosiți-le pe acestea în locul untului, al brânzeturilor grase, al laptelui integral, cât și al altor produse derivate din lapte, cu un conținut mare în grăsimi. Aceasta va contribui la scăderea aportului de colesterol și grăsimi saturați, reducând riscul pentru obezitate, boli coronariene și diferite cancere. Aceste restricții nu se aplică la copiii sub vârsta de doi ani.

5. Folosiți cantități limitate de grăsimi și uleiuri ca atare, cum ar fi cele pentru prăjit, pentru prepararea maionezelor, a salateilor și a sosurilor. Aceași atenție se impune și la folosirea margarinei. Eliminarea totală a uleiurilor și grăsimilor din alimentație nu are însă suport nici științific, nici biblic și nici în lucrările scrise de Ellen White.

6. Folosiți nuci, alune și semințe grase, care sunt alimente nutritive, dar nu uitați că ele au un conținut bogat în grăsimi și calorii. Atunci când sunt consumate în exces, ele pot crește aportul zilnic total de grăsimi peste limitele recomandate.

Se apropie concediile. Casa de Pensii a bisericii anunță frățietatea adventă că, începând cu data de 15 mai a.c., vor fi redeschise cele două case de odihnă ale bisericii - Sovata și Vatra Dornei.

Cei ce doresc să petreacă o vacanță plăcută sau să facă tratament în aceste stațiuni pot beneficia de cazare și masă la prețuri avantajoase la casele noastre de odihnă. Tratamentul se poate face la baza de tratament a stațiunii.

Doritorii sunt rugați să se adreseze fr. Ioan Ciucă (str. Plantelor nr.12, 70308 București), printr-o cerere scrisă, care să cuprindă următoarele date: numele și prenumele, domiciliul, telefonul, comunitatea de care aparțin, stațiunea și seria preferate și numărul de locuri solicitate.

Menționăm că în ordinea primirii cererilor, va fi liberat biletul de rezervare, conform solicitării dumneavoastră.

În ce privește tariful informativ pentru cazare și masă, el este de 4 - 5.000 lei/zi/persoană. Tariful poate suferi modificări în funcție de evoluția prețurilor.

La **Sovata** sunt următoarele serii: 15 mai - 26 mai, 1 iunie - 13 iunie, 16 iunie - 27 iunie, 1 iulie - 18 iulie, 27 iulie - 7 august, 10 august - 21 august, 24 august - 4 septembrie, 7 septembrie - 18 septembrie. După 21 septembrie sunt posibile serii scurte, în funcție de solicitări.

La **Vatra Dornei** sunt următoarele serii: 15 mai - 26 mai, 1 iunie - 13 iunie, 16 iunie - 27 iunie, 7 iulie - 18 iulie, 21 iulie - 1 august, 4 august - 15 august, 18 august - 29 august, 1 septembrie - 12 septembrie. După 15 septembrie sunt posibile serii scurte.

Lucrare misionară medicală, Seminar de instruire.

Beneficiind de ocazii de instruire, s-a format un nucleu de tineri dedicați promovării stilului de viață sănătos ca lucrare misionară medicală. Acum ei doresc să pună în beneficiul bisericii cunoștințele și experiența lor.

Departamentul de sănătate al Uniunii, cu

sprijinul Centrului de sănătate și medicină preventivă Herghelia, Mureș, organizează două seminarii de instruire, astfel: 1-4 iulie la Vatra Dornei și 21-24 iulie la Sovata, în casele de odihnă ale bisericii.

Din grupul de instructori fac parte medicii Constantin Dinu, Valentin Nădășan, Sorin Moroșan și Nicolae Dan.

Subiectele principale abordate vor fi: lucrarea misionară medicală: principii, forme, instrumente și materiale; principii de prezentare și promovare a Reformei sănătății; pregătirea și instruirea misionarilor medicali.

În vederea participării, doritorii sunt rugați să se adreseze Departamentului de sănătate al Uniunii (fr. Adrian Bocăneanu sau dr. Constantin Dinu), indicând în afară de nume, adresă și telefon: locul și perioada preferate, nivelul de pregătire în domeniu (dacă este cazul), participarea la alte forme de instruire similară. Solicitățile de participare vor fi acceptate în funcție de data înscrierii și selectate pentru a se asigura o bună componență a claselor. Până la 1 iunie cei acceptați vor primi confirmarea înscrierii și se vor face anunțurile detaliate necesare. Cursul în sine este gratuit, condițiile de cazare și masă sunt similare celor ce se înscriu la casele de odihnă ale bisericii.

DIN PRESA CREȘTINĂ.
O biserică în fiecare sat. „Să înființăm o biserică în fiecare sat fără biserică baptistă”. Această provocare a fost lansată printr-o scrisoare adre-

sată tuturor pastorilor bapțiști din România de președintele Uniunii, pastorul Vasile Al. Talos. Scrisoarea evidențiază posibilitățile deosebite de evanghelizare oferite de difuzarea la Televiziunea Română a serialului de desene animate

„Cartea Cărților” și de seria de emisiuni evanghelice pe care postul național de televiziune o va transmite în Săptămâna Mare. În urma serialului, la Alianța Evanghelică au sosit 1,2 milioane de scrisori. Pe baza lor au fost selectate 600.000 adrese ale familiilor care doresc să participe la un studiu biblic prin corespondență. Deși început doar în ianuarie 1994, studiul biblic are efecte impresionante. „Secerișul spiritual va fi pe măsura implicării membrilor sănătoși în credință ai bisericilor locale în vizitarea acestor familii”, afirmă textul scrisorii.

În România există șaisprezece mii de sate fără o biserică baptistă. Scrisoarea lansează provocarea de a planta în fiecare din acestea câte o biserică.

(Știre preluată din „Creștinul - azi”, Revista Uniunii Bisericilor Baptiste din România, februarie 1994)

Cine sunt eu?

(urmărire din pagina 8)

acolo mișcare, acțiune, sau se așteaptă, global, să se lucreze și să se vestească, să se boteze, să se dea mărturie, dar cine? Biserica. Și cine este biserica? Și tu, și eu, și alții. Să nu uităm că înaintea lui Dumnezeu răspunderea este personală pe măsura luminii, privilegiilor, condițiilor și mijloacelor pe care El ni le-a dat. Și El ne-a dat din belșug de toate!

Îngăduiți-mi să redau câteva gânduri care mi-au prins bine, căci ele reflectă o realitate alarmantă pentru mulți dintre noi.

„Când cei chemați să pescuiască, nu pescuiesc, ei se luptă. Când energia care trebuie folosită în afară, este folosită înăuntru, urmarea este explozie. În loc să arunce mrejele, aruncă cu pietre.

În loc să întindă o mână de ajutor, îndreaptă un deget acuzator.

În loc să fie pescari pentru cei pierduți, devin criticoși cu cei mânțuiți. În loc să ajute pe cei răniți, rănesc pe cei care ajută.

Urmarea? Biserica este mereu tulburată. Asistăm la o spiritualitate indoienică; întâlnim ochi injectați, căutând părți negative la alții, în timp ce trec cu vederea pe cele de la vârful nasului lor.

Sesizăm degete necinstite care trec pe lângă punctele tari și arată punctele slabe.

Comunități dezbinat dau o mărturie falsă, și zdrobesc inimile. Participă la lupte egoiste. Și în același timp, săracii pleacă nehrăniți, confuzi și fără un sfat bun, iar cei pierduți pleacă fără să fie găsiți.

Când cei chemați să pescuiască, nu pescuiesc, ei se luptă.

Dar luați aminte la cealaltă variantă a povestirii pescuitului. Când cei care sunt chemați să pes-

cuiască, pescuiesc, ei se dezvoltă și cresc! Ei înfloresc!”

Biserica adventistă, care s-a născut, a progresat, s-a întins și a cuprins tot pământul, este legată nemijlocit de a doua venire a Domnului Hristos, de un eveniment crucial. Toate celelalte biserici își au originea în trecut; fie că este anul 1054, fie Reformațiunea, fie alte date din trecut. Dar biserica lui Dumnezeu pentru vremea sfârșitului este legată organic de viitor, de a doua venire.

Toată viziunea, toate planurile, rațiunea existenței ei și misiunea ei către o lume care se pierde, trebuie să se vadă prin evenimentul de care sunt legate. „Și pentru o vreme ca aceasta” suntem noi chemați în ceasul al 11-lea în marea vie a lumii.

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

Poate știința să explice totul?

(urmărire din pagina 15)

Extrapolarea, mergând de la cunoscut și explicabil către necunoscut și extrem, era utilă, dar numai aproximativă.

Chiar dacă doar o teorie este reținută, sunt posibile și alte teorii. Acum un secol, teoria ondulatorie satisfacea, dar acum noi știm că trebuie luată în considerație și teoria corpusculară pentru a ține seama de anumite observații.

În ciuda diverselor revoluții care au marcat interpretarea științifică în trecut, este totdeauna tentant să gândim despre concepțiile actuale ca fiind superioare și că e inutil să le punem la îndoială. Totuși, chiar recent, mai multe descoperiri neașteptate au schimbat în mod radical perspectivele

științei. O nouă ramură a științei, care este numită uneori „haos”, studiază noile observații științifice, conform cărora schimbări infime ale condițiilor inițiale pot modifica complet rezultatele finale, și o ordine în profunzime poate fi observată în anumite fenomene considerate mai înainte prea complexe pentru a fi clasificate.

Geologia a acceptat recent procese extreme și neobișnuite, cum ar fi plăcile tectonice, pentru a explica formarea munților și a reliefului submarin, și fenomenele extraterestre pentru a explica dispariția dinozaurilor.

Pentru a studia relațiile cauză-efect, metoda științifică care se bazează pe experimentare, și-a făcut proba în special în societatea

noastră puternic industrializată. Dar nu trebuie să uităm totuși că știința, fiind o întreprindere umană, este limitată. Ea nu este exhaustivă, ci inductivă. Ea nu înglobează toate evenimentele, toate explicațiile, toate datele posibile, și nu prevede nici un loc pentru supranatural, deși numai credința în Dumnezeu dă un răspuns satisfăcător privind cauzele ultime ale realității, explicate sau neexplicate, ca și certitudinea sensului vieții.

Benjamin Clausen și-a luat doctoratul la Universitatea stăruind Colorado și este cercetător științific la Geoscience Research Institute, Loma Linda, California. În decembrie 1993, a prezentat un curs de creaționism științific la Institutul Teologic Adventist, București.
Articolul este preluat din revista Dialog.